

denne Prisstigning paa Hjemmemarkedet af 20 Øre pr. Pund virker ikke alene paa det, der anvendes herhjemme, men virker ogsaa paa de Tusinder af Kreaturer, der sælges til Eksport, fordi Klassificeringen da bliver saa meget mildere. Det har derfor været ganske nødvendigt at træffe Modforholdsregler mod denne Prisstigning. Jeg erkender, at vi skulde ikke vedtage en Lov angaaende Befolkningens Forsyning med Oksekød, der var ugunstig for det danske Landbrug, man skulde prøve at gøre Ret og Skel til alle Sider. Men jeg vil gerne som Landmand have Lov at protestere imod, at man fra en Side fremhæver denne Lovs Virkning som en Byrde for det danske Landbrug, naar den i Virkeligheden har bevirket en Prisforøgelse paa det store Forbrug her i Landet og en stor Prisstigning paa Landbrugets Produktion. Man er ikke retfærdig til begge Sider, naar man fremsetter den ensidige Paastand, at Byrderne ligger paa Landbruget. Bestemmelsen om Maksimalpris paa alt Kød tror jeg vil være tilstrækkelig til at holde en passende Kreaturpris, selv uden Maksimalpris paa levende Kvæg. Men jeg indrømmer, at der kan være og kan indtræffe Forhold af en saadan Art, at det nødvendiggør en Højstepris ogsaa for Kreaturer. Vi staar i Øjeblikket i en Tid paa Aaret, hvor Udbudet af Kreaturer under sædvanlige Forhold plejer at være størst. Hvis Udbudet af Kreaturer til Markederne om kort Tid bliver ringere, og Flæskeproduktionen ikke er i Stand til i det væsentlige at aflaste Kødforbruget herhjemme, kan det blive meget nødvendigt at begrænse den Prisstigning, som øget Efterspørgsel efter levende Kreaturer og større Trang medfører.

Hermed skal jeg for mit Vedkommende anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling i det høje Ting.

Raffnsøe: Naar den højtærede Indenrigsminister ved det foreliggende Lovforslag søger Lovhjemmel for en Højstepris paa levende Kreaturer i Stedet for at foreslaa en Ændring i Loven af 23. Juli d. A. om Befolkningens Forsyning med Oksekød, maa mit Parti betragte det som et Brud paa truffen Aftale. Da vort Parti i den overordentlige Rigsdagssamling medvirkede til Gennemførelsen af den omtalte Lov af 23. Juli om Befolkningens Forsyning med Oksekød med den i § 2, 2det Stykke, indeholdte Bestemmelse om, at Eksportafgiften fra 15. Oktober dette Aar kunde forhøjes med 3 Øre, fra 7 til 10

Øre pr. kg, var det paa Betingelse af, at den frie Handel med levende Kvæg til Hjemmemarkedets Forsyning bevaredes. Dette var vort principielle Standpunkt, baade fra et Producent- og et Forbrugersynspunkt. For Producenten var det da muligt at gøre Kreaturerne færdige, for at bruge et teknisk Udtryk, og have Udsigt til at faa en god Pris for sine Varer, og Forbrugerne opnaaede, at de bedste Kreaturer beholdtes Hjemmemarkedet, og de bedste Kreaturer giver relativt det billigste Kød.

Da Kødloven i sin Tid blev vedtaget, rettedes der fra Venstre og Venstres Presse stærke Angreb paa det konservative Folkeparti for dets Medvirken til Lovens Gennemførelse. Disse Angreb førtes vel nærmest ud fra et Producentstandpunkt. Og man søgte at lave Politik paa dette Spørgsmaal i Landbefolkningen, særlig paa Bestemmelsen om Maksimalpris paa den Del af Kød, der kom ind under Rationeringen, da man mente, at dette vilde trykke Prisen paa det levende Kvæg. Men Kendsgerningerne har gjort disse Angreb til Skamme, da Priserne vel aldrig har været saa høje som i den siden da forløbne Tid, hvor der gennemgaaende er betalt 30—60 Øre pr. kg, ja, det ærede Medlem fra Løjre (N. Frederiksen) oplyste, at der endda var betalt 20 Øre pr. Pund højere end den højeste Pris, der betaltes, da Loven blev vedtaget. Havde Venstre den Gang faaet sin Villie om en Overpris, som ikke maatte sættes højere end til 24 Øre pr. kg, havde der ikke kunnet betales saa høje Priser.

Men Kødloven er et, og noget andet er Kødordningen. Kødordningen er den Maade, hvorpaa Administrationen fører Loven ud i Livet, og den har mildest talt været uheldig. Hele denne Sag er efter vor Mening grebet forkert an lige fra Begyndelsen. Ved første Behandling af nævnte Lov her i Tinget hævdede vi, at den bedste Maade at løse Sagen paa var den frie Konkurrence og Uddeling af Rabatmærker. Det er det samme Standpunkt, som Folketingsmændene Pinstrup og Lambæk og Direktør Anders Jensen har hævdet i Underbilag 3 til Bilag II til det foreliggende Lovforslag. Det lykkedes ikke at faa Indenrigsministeren til at gaa ind paa denne Tankegang, da Kød, der skulde leveres Forbrugerne til Flæskemaksimalprisen. Det blev saa vedtaget, at der skulde sættes Maksimalpris paa den Del af Kød, som gaar ind under Rationeringen, men denne